

tilføyers af den danske Bevilling, forinden Restbeløbet med omtrent 100,000 Rd. blev indbetalt i Statskassen.

Indenrigsministeren: Naar den ærede Ordfører ytrer, at Udvalget inden 2den Behandling vil tage under Overveielse, hvilken Forandring de af mig meddeelte Oplysninger kunne bevirke, kan jeg ikke have nogen Grund til under denne Behandling videre at inhædere min Modstand mod den foreliggende Indstilling, idet Sagen af selve Udvalget saaledes er stillet hen som Gjenstand for nyere Overveielse. Jeg vil formode, at Udvalget, efter hvad Ordføreren udtalte, vil finde, at der ikke er Grund til andet end at lade det passere, forsaavidt Udgiften, som det bagefter er oplyst, har Hjemmel i Finantsloven. Hvad den øvrige Deel angaaer, skal jeg villig indrømme, som jeg ogsaa før antydede, at uagtet her er Tale om Forandring af ældre Bygninger, kan det dog ikke hensøres under „Bedligeholdelse“ og at jeg paa den daværende Krigsministers Vegne ikke har en saadan Grund til at forlange, at dette Beløb skal passere; men jeg troer dog, efter de Oplysninger, der ere meddeelte om selve Bygningens Nødvendighed, at der saaledes som ogsaa en Minoritet af Revisionen er gaaet ud fra, kan være Føle til ogsaa at lade denne Deel af Beløbet passere.

Formanden: Den høitærede Minister fastholder altsaa ikke den af ham forlangte særskilte Afstemning? (Ministeren: Nei!).

Besvarelse: Jeg skal med Hensyn til det reiste Spørgsmaal om de 20,000 Rd. for opførte Bygninger gjøre opmærksom paa, idet jeg hovedsagelig kan henholde mig til, hvad der er ytret af min ærede Ven, der ogsaa har deeltaget i Statsrevisionen, at Sagen stillede sig for Revisionen paa den Maade, at da det udgjorde en Deel af de Udgifter, hvorom der

var reist Rigsretsaction, kunde Revisionen ikke derom udtale sig og derfor ikke indstille dem til Billigelse, men maatte holde Spørgsmaalet aabent. Jeg skal kun hertil sige, at naar jeg betragter Sagen med Hensyn til den Stilling, den indtager, at det dog er forbunden med ikke faa Betæneligheder at tage en Bestemmelse om denne Udgift, naar det ikke vides, hvorvidt Rigsretsactionen ogsaa kunde blive at udvide til den. Med Hensyn til det af mig stillede Ændringsforslag kan jeg, hvad det Faktiske angaaer, henholde mig til den ærede Ordførers Ytringer, idet han har gjort opmærksom paa, at der ikke her var Spørgsmaal om nogen Pengesudgift, og at Grunden til, at der ikke er opstaaet Tab ved paa denne Maade at disponere over Statens Penge, ligger i en senere Lov, der ikke havde sin Oprindelse fra den daværende Finantsminister, der foretog denne Disposition. Naar jeg ikke har kunnet blive staaende ved den Dabel, som Udvalget har foreslaaet at udtale, da ligger Grunden deri, at det forekommer mig, at dette Spørgsmaal er af den højeste Vigtighed. Forholdet er nemlig dette. Under 1ste September 1853 har den daværende Krigsminister indleveret Regnskabet til Finantsministeren og har derefter sagt: „dette er Overfridelser af Finantsloven, hvorfor vi maae søge Tillægsbevilling, og jeg skal nærmere oplyse de Grunde, hvorpaa Overfridelserne støtte sig“. Derpaa fik Krigsministeren to Dage efter, den 3die September, det Svar, at Finantsministeren ikke kunde tage Hensyn til de Overfridelser, der havde fundet Sted, men da der var bevilget i Finantsloven 3,500,000 Rd., kunde Krigsministeren betragte det Hele bevilget som een Sum, og at det kunde være ligegyldigt, paa hvilke Conti. han forbrugte denne Sum. Den hele Sum kunde saaledes betragtes som een Bevilling, Krigsministeren var berettiget til at disponere over, og det vilde altsaa kun være Overfridelser heraf, der vilde være at søge Tillægsbevilling for.